

[Justitsministeren.]

forsættelse til anden tjeneste, forflyttelse, degradation eller afskedigelse. Eventuelt vil der endvidere kunne blive tale om straf af bøde eller hæfte for overtrædelse af straffelovens § 157.

Vedrørende det tredje spørgsmål skal jeg sige følgende — det angår jo de specielle instrukser, der blev givet i forbindelse med Vietnamdemonstrationen den 27. april 1968, eller rettere sagt om der blev givet sådanne specielle instrukser — at der blev ikke givet nogen specielle instrukser i forbindelse med denne demonstration, ud over at det blev fremhævet over for politistyrkens kommandofører, at der under instruktionen af personalet skulle ske en indskærpelse af de gældende regler om magtanvendelse, samt at forsøg på intimidering eller provokation i videst muligt omfang skulle ignoreres.

Jeg mener at kunne sige, at den indsatte politistyrke som sådan efterkom disse pålæg. Trods talrige provokationer og angreb under demonstrationen afstod politiet fra at afbryde denne, og efter demonstrationens officielle afslutning afstod man fra at anvende stavene, indtil det havde vist sig, at mængden ikke ville efterkomme politiets 3 gange gentagne opfordring om at passere gaden. Selv derefter begyndte politiet sin fremrykning uden brug af stavene, som først blev trukket, da det blev klart, at mængden var utilbøjelig til at standse urolighederne, men tværtimod fortsatte med at angribe politiet bl. a. med kasteskyts, derimellem brosten.

Jeg har hermed besvaret de stillede spørgsmål, men jeg vil gentage, at der ikke i det hidtil fremkomne er noget, der lader formode, at politiet ved den lejlighed anvendte mere magt, end det var nødvendigt. Der er da også hidtil kun indkommet to klager fra folk, der mener at have været udsat for overgreb fra politiets side, og der er ikke rejst noget som helst erstatningskrav.

Jeg vil tillige gerne henvise til den redogørelse for adgang til klager over politiet eller til ad retslig vej at drage det til ansvar, som jeg den 2. maj i år gav her i tinget på et spørgsmål fra det ærede medlem fru Lene Christensen. Jeg skal kort gentage, at der kan klages til politidirektøren og til justitsministeren, og er man ikke tilfreds med den måde, hvorpå denne klage bliver

afgjort, kan der klages derover til ombudsmanden; der kan foretages anmeldelse af strafbar handling til statsadvokaten, der kan rejses straffesag i henhold til retsplejelovens § 726, stk. 3, og der kan rejses civil erstatningssag, hvorhos én, der bliver sigtet, i henhold til retsplejelovens § 814 kan fremsætte sine klager over politiet for retten.

Jeg vil også gerne sige, at det er min opfattelse, at man skal have lov til ved demonstrationer at tilkendegive sine meninger, ja, selv over for fremmede landes ambassader, men betingelsen er, at den offentlige fred og orden overholdes. Efter min opfattelse bør man gå meget langt for at undgå magtanvendelse, og jeg vil gøre, hvad jeg kan, for at en eventuel magtanvendelse ikke går videre, end formålet kræver.

Men når dette er sagt, vil jeg også gerne sige, at vi har et godt og pålideligt politi, der løser de opgaver, der bliver det pålagt, på en fornuftig måde. Jeg tror, jeg har ret, når jeg siger, at langt den største del af vor befolkning har tillid til politiet. Jeg ser denne tillid som noget meget vigtigt, noget, der på én gang styrker politiet under vanskelige situationer og holder det tilbage fra at gå videre end nødvendigt, og jeg vil gerne sige, at for mig at se er det en farlig ting at nedbryde denne tillid. Denne tillid er også grundlaget for, at vi stadig kan få den nødvendige tilgang til politiet af kvalificerede kræfter.

Hermed mener jeg at have besvaret de stillede spørgsmål.

Ordføreren for forespørgerne (Poul Dam):

Må jeg indledningsvis takke for ministerens besvarelse af forespørgslen og først knytte nogle bemærkninger til visse enkeltheder i denne besvarelse.

Det er jo ganske klart, at vi her beskæftiger os med et område, hvor skønnet er afgørende i en række situationer, og hvor vurderingerne spiller en ganske overordentlig stor rolle. Det er desværre ikke så enkelt, at man kan fastslå nøjagtigt, hvad der er sket, nøjagtigt, hvem der har gjort hvad, og det er, skal vi sige heldigvis ikke sådan, at de regler, vi har, er så urimelige, at man kan foretage et frontalt angreb på reglerne.

Tværtimod kan man jo nok sige, at de gældende regler ud fra den tid, hvor de